

**Vun frieher un heit for Bensmer Leit
Bergsträßer Anzeigebblatt 15.07.1950**

**De Bensmer Joahrmaikd vun frieher
5. Fortsetzung und Schluß**

Hoalt! Beinah heerich joo äbbes ganz vegässe!
Es Rieseraod maan ich uffem Schorschplatz vorm oalde Friesinger soiner Brauerei. Zu moiner Juugendzeit hot mer for däs Mordsuugediem noch „russisch Karesäll“ gesoat. — Wiese däs es ärschde Mool in Benssem uffgebaut häwwe, hot alles die Aage un die Mailer uffgeresse, als deet e neii Wält uffdaache. Mer hot nor sou Baukletzer geschdaunt, wie hordig un geschwind däs mim Uffschdelle gange is. Mer woar orndlich schdolz, weil mer sich gesoat hot: „Sou äbbes kimmt nor ine Groußschdadt!“ Awwer unner sich woar mer sich aanig: „Doonoi bringe mich kaa siwwe Gail! Wann däs mool zammerumbelt, adschee Greetche, doo hot alles de Riewedibbel! Naa, naa, sou äbbes mißt wäiklich veborre wärn!“ — Mer hot de Kobb geschillt, iwwer die neimoorige Bosse geschennt un is mit noachdenkliche Gesichter haamgedrollt. Wies awwer Joahrmaikdsnoachmiddoa woar un däs Ding hot sich gedreht un hot die ärschde Woaghäls haushouch in die Lufd gehowwe un dann noach jeedri Tuur wirrer uffs Plaschder befördert, als wann goar nix gewääst weer, doo häwwe immer mäinder Leit Gefalle an däre Sach kriecht un ball häwwe die Sitz nimmäh gelangt bei dem Ouschdorm, den wuus doo gäwwe hot. „Hurraa die Ente!“ hot mer gejuuwelt, wanns nuffzuusich gange is un hot die Hiet geschwenkt, als deet wichs um de letschde Oabschied hannele. Wiemer awwer endlich owwe woar, hot mers doch mit de Angschd ze duu kriecht un mer hot sich im schdille gewinschd: „Härrloin, wammer nor wirrer unne weern!“ — Woar mer dann endlich wirrer in Benssem ougelangt, dann hot mer net genunk devuu ze vezähle gewißt wie schäis doo owwe weer un wie grouß mer sich vorkeem, wammer unner sich die klaane Leit wie Emense uffem Bensmer Pflaschder rummwimmele sähe deet. — „Gäh fort, mer mache aa mool nuff!“ hot doo e Fraa zu ehre Mann gesoat. „Die poar Penning wärn drou gehenkt! Ich will aa mool de Leit uff die Kebb schbeize kenne!“ — Un die zwaa Oalde sinn kuraschiert uff souen Schaukelschduhl zuugange. Kaum häwese awwer gesotze un die Ambaraasch hat sich in Beweegung gesetzt, doo hot sich die Fraa engschdlich an ehre Mann geklammert un aamool iwwers annermool geschdehnt: „Vadder, Vadder, hoalt mich, mer wärds awwel ganz miseraawel vorde Aage! „Ach Gottche, ach Gottche Vadder, ich glaab, ich glaab, ich muß. . .“ „Hoalts Sackdudch vors Maul!“ hot se doo de Oald ougerantz. Dich kommer aa nääjenswu mitnemme! Warum hoschde dann baduu ruffgeleiert soi wolle, wann des net vetroage konnschd!“ —

Kaum druff horrer awwer schun geschlickst: „Chrischdien, Chrischdien! Hoalt dich driwwe ande Schdang fesched! Ich glaab, mer kimmt de Woi houch!“ — Gott sei Dank isse wirrer runner gange un die zwaa häwwe uffgeschnaufd wiese wirrer Bensmer Gesichter gesähe häwwe. Awwer glei sinnse wirrer in die Häih gehowwe worrn. „Waaschde woas“, häwwe sich gäjeseitig zuugepischbert „Mer mache die Aage zu! Doo kennese uns all de Buggel runnerritsche. Den Gefalle dun mer deene net, dasses uns iwwelig wärd un daß mer uns noch auslache losse for unser Gäld!“ Un se häwwe aa sou gehoolte. Jeeres Mool, wanns

ruffzuusich gange is, häwwe die zwaa die Aage zuugepätzt un wannse inde Neh vum Aerdborrem woarn, häwwese ehre Bekannte zuugejuugst un häwwe „Hurraa, die Entel!“ geruufe. Heidefrouh woarnse awwer, wiese endlich wirrer Borrem unner de Fieß gehadde häwwe. Jetz sinnse goar net färdig worrn mim Vezähle, wie schäi s doo owwe weer un wie weit mer gugge kennt. Doodebei häwwese awwer houch un heilig geschwoorn, sich ehr Läbbdoa net mäih zu souener Lufdraas velaade ze losse.

Allmehlig isses gäje Oowend gange. Noach un noach häwwe sich die Leit vezooge. Nor die Wärtshafte woarn noch geschdobbder voll. Es hot neie Woi un neie Niß gäwwe. Unser Gäjend woar joo weit un braat als e Nußgäjend bekannt un die Bäikschdräßer Niß woarn äbbes, uff däs sich die Leit vum Ourewoald un vum Ried schun lang gefraat häwwe. Houch isses in deene Wärtshafte zuugange. Heit am Joahrmaikd hat mer äbbes druff gäih losse. Gedoubd hot mer un gejuugst un dezwische hot mer die neischde Schloager gesunge „Fischerin, Du kleine“, „Denke Dir, mein Liebchen, was ich im Traum gesehn“ un nadierlich aa „Mein Herz, das ist ein Bienenhaus.“ —

Manchmool isses aa vorkumme, daß sou zwaa Zornegiggel anenanner geroare sinn un es Knibbel oabgesetzt hot. Däs woar woas for uns Buuwe. In ganze Klumbe häwwemer ande uffene Wärtshausfenschder gehanke un gejohlt, bis uns de Wärt e Gloas Wasser iwwer de Kobb geschitt hot.

Uffde Schdroaß sinn Korb- und Leiterwäaje vunde Leit, die wuu vun iwwer Fäld kumme woarn, vebeigerasselt kumme, in alle Ecke un Enne hots geklobbd un gebummert, iwveroall sinn Kischde gepackt un veschdaut worrn, es Pack- un Oiwickelbabier hot in alle Gasse veschdraad zwische Zwewwelschlodde, Nußschoale, Gailsebbel un vebrochene Flasche geläje, daß mer hett maane kenne, mer weer mädde inde Wallachei. Nor e poar Schdend häwwe noch den bissel Kroom vekaaft där wuu iwdrig blewe woar. Ball woarn aa die verschwunne. — Sou woar mool de Bensmer Joahrmaikd vun frieher! —

Däs woar der souen Iwwerblick
Aus oalder Zeit. Zegleich e Schdick
„Oald Bensem“, wie ichs sälbschd erläbht
Un wies aa annern vor noch schwääbt.

unde

Bensmer Joahrmaikd vun heit ? ? ?

— — — Schluß! — — —
— — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —